

סיפורי יוסף חנני

(פרסילמון, ר"ג)

מאת יוסף שה-לבן

עוני מדכא ומנוון, קשיי הסתגלות של עולים חדשים, אבות נכים מניצולי השואה, לחם צר ומים לחץ" עקב ריבוי הילדים במשפחה מעדות המזרח.

לצידם של הילדים מופיעים ה"מבוגרים", שרובם ככולם אנשי עבודה: איכרים, בנאים, נגרים, סנדלרים. המספר מתאר אותם ב"חיבה, עם כל חסרונותיהם, כי די בקותם בעבודה גופנית היא כוח ראשוני יפה ועצום, הבולט בעמידתם ובתנועותיהם. בידיהם ריפרצופיהם ובמבט עיניהם. הם ערים לצער הזולה, ובמיוחד — לצערם של ילדים מקופחי-גורל, והם נותנים מפרוטותיהם, מזמנם ומכוחם לגמילות חסדים וכיו"ב מעשים טובים. אלה הם סיפורי האמונה באדם; בכוח סבלו וב"נכונותו לבוא לעזרת הזולת.

הסיפורים כתובים ביכולת אמי נוחית. שבהם עלילה רבת עניין ומתח; יש ציוריות חיה בתמונות ההווי ובתיאורי הגוף.

יצויינו לשבח איוריה של הנח אדולפי וההידור התיצוני של ה"ספר.

קווים רעיוניים, האופייניים ל"סיפורי יוסף חנני למבוגרים, מייחדים את ששה-עשר סיפוריו לילדים במהירות — "שלושה חב"רים וחבר". שניים הם קווי-היסוד בסיפורים אלה: המרירות, ההתקוממות להיים שאינם היים; הרחמים, הקובלנה על משטר-עולם, המאפשר עוול, עלבון וקיפות. כוחם של הסיפורים ש"לפנינו במהאחם על הסבל, ש"אנשים גורמים לוולתם. אך כו"חם רב יותר בתיאור אהבת ה"אדם לזולת, ומידת הרחמים.

הסיפורים הם ריאליסטיים-ציוניים. עם זאת משווה יוסף חנני גוון רומאנטי לסיפוריו הריאליסטיים, כי הרומאנטיות כאן היא תגובה אנושית של המלה וצער, של מחאה והתקוממות.

גיבורי הסיפורים הם, בעיקר, ילדי המושבה בשרון וביהודה: עזירות, טובי-לב, ערמוניים ו"עלזים. אחדים מהם — ילדים מופרעים, ולא משום פגמים נפשיים מלידה, אלא בשל תנאי-הייהם הכבדים מנשוא: יתמות,